

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 19 kwietnia 2016 roku w sprawie z wniosku L. S. z udziałem Przedsiębiorstwa (...) SA z siedzibą w P., o ustanowienie służebności przesyłu, Sąd Rejonowy w Łowiczu oddalił wniosek (pkt.1) oraz ustalił że wnioskodawca i uczestnik ponoszą koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie.

Apelację od powyższego postanowienia wniósł L. S. zaskarżając je w całości oraz wnosząc o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. W piśmie z dnia 28 lipca 2016 roku stanowiącym uzupełnienie apelacji wnioskodawca zaskarżonemu postanowieniu zarzucił:

1. naruszenie prawa materialnego, tj.

a) art. 172 k.c. w zw. z art. 292 k.c. w zw. z art. 305¹ k.c. poprzez ich błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że dopuszczalne było nabycie w drodze zasiedzenia służebności gruntowej odpowiadającej treści służebności przesyłu na rzecz przedsiębiorstwa przed dniem 3 sierpnia 2008 roku, w sytuacji gdy do tego dnia system prawny nie tworzył podstaw do ustanawiania służebności przesyłu w kształcie odpowiadającym służebności unormowanej w art. 305 k.c. zatem niedopuszczalne było ustanowienie służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu przed 3 sierpnia 2008 roku;

b) art. 176 k.c. w zw. z art. 292 k.c. w zw. z art. 305¹ k.c. poprzez ich zastosowanie w sytuacji, gdy nie doszło do przeniesienia posiadania na uczestnika postępowania (...) S.A.ł

c) art. 172 k.c. w związku z art. 305⁴ k.c. polegające na ustaleniu, iż w stosunku do służebności przesyłu nastąpiło jej zasiedzenie, gdy tymczasem nie zostały spełnione przesłanki do jej zasiedzenia. W uzasadnieniu postanowienia Sąd ustalił, że od daty posadowienia rurociągu zmieniała się treść służebności przesyłu, skoro więc treść tej służebności się zmieniała, właściciel nie wyrażał na to zgody, a uczestnik lub jego poprzednik prawny się o to nie starał, trudno uznać, że mamy do czynienia z jedną służebnością, tylko z wieloma o różnej treści;

d) art. 291 zd. 1 w zw. z art. 305⁴ k.c. przez jego zastosowanie w sytuacji, gdy urządzenia przesyłowe objęte zakresem niniejszej sprawy nie były widoczne dla uczestnika, gdyż znajdowały się pod powierzchnią ziemi, a ich przebieg nie był zgodny z istniejącą dokumentacją i oznaczeniami. W tej sytuacji oczywistym jest, że wnioskodawca nie zdawał sobie sprawy z rzeczywistego i faktycznego umiejscowienia i istnienia urządzeń przesyłowych, a więc nie można stwierdzić, iż były one dla niego „widoczne”;

e) art. 49 k.c. w zw. z art. 292 k.c. w zw. z art. 305⁷ k.c. poprzez ich zastosowanie w sytuacji, gdy światłowód nie jest integralną częścią gazociągu, a przynajmniej podłączenie światłowodu wzdłuż gazociągu oznacza istotną zmianę treści służebności w konsekwencji której należy zmienić treść służebności;

1. naruszenie przepisów prawa procesowego tj.:

a) art. 233 par 1 k.p.c. mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a polegające na dokonaniu przez Sąd dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego i wydaniu postanowienia w sprawie bez zbadania istoty sprawy, nie na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranych dowodów, tj. na wydaniu postanowienia oddalającego wniosek o ustanowienie służebności bez uwzględniania dokumentów przedstawionych w sprawie, a pozwalających na wykazanie, że upływ terminu zasiedzenia służebności przesyłu nie upłynął, a także dokumentów technicznych na okoliczność położenia światłowodu względem rurociągu;

b) art. 278 k.p.c. poprzez odmowę uwzględnienia wniosku o powołanie biegłego geodety, w sytuacji gdy jego powołanie było niezbędne do prawidłowego ustalenia w jakiej odległości od rurociągu przebiega światłowód, gdzie znajduje się ta infrastruktura, bowiem z przeprowadzonego badania w terenie wynika, że urządzenia przesyłowe nie znajdują

się w tym miejscu, gdzie pokazuje to dokumentacja powykonawcza. Brak inicjatywy sądu zakresie tego dowodu spowodowały, iż nie można zweryfikować rzetelności dokumentów postaci dokumentacji powykonawczej (a wskazać należy, iż stan zobrazowany w tej dokumentacji nie odpowiada chociażby stanowi faktycznemu zilustrowanemu w przedstawionym przez uczestnika postępowania dokumencie: „obliczenie powierzchni obszaru korzystania z nieruchomości na potrzeby infrastruktury rurociągowej i telekomunikacyjnej (...) S.A.).

1. błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia, a wyrażający się uznaniu, iż:

a) światłowód jest integralną częścią rurociągu (nie jest, bo jest z nim połączony). Nie da się połączyć stalowej rury ze światłowodem. Światłowody połączone są z system monitoringu kamer, które nadzorują pracę urządzeń elektronicznych, a nie mechanizmy rurociągu. Są to dwie niezależnie działające elementy infrastruktury przemysłowej;

b) kabel światłowodowy został posadowiony równolegle do rurociągu, gdyż decyzja o pozwoleniu na budowę zezwalała (...) na budowę światłowodu w innym miejscu niż to uczyniono, co wynika z załączonej przez (...) do akt sprawy dokumentacji w postaci danych o charakterze katastralnym z ośrodka dokumentacji geodezyjnej, z której wynika, że odległość światłowodu od rurociągu nie wynosi 5 m (kwestia bezsporna);

c) bezspornym jest przebieg infrastruktury przez działkę wnioskodawcy, gdy tymczasem kwestia ta jest sporna, podnoszona przez wnioskodawcę w formie zarzutu, niewyjaśniona i w ocenie wnioskodawcy skutkująca uchynieniem postanowienia sądu (patrz pkt 2. ppkt 2 zarzutów).

W oparciu o wskazane zarzuty wnioskodawca wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, a także zasądzenie kosztów postępowania odwoławczego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację uczestnik postępowania wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od wnioskodawcy na rzecz uczestnika kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Sąd pierwszej instancji przeprowadził prawidłowo postępowanie dowodowe, na podstawie którego dokonał istotnych do rozstrzygnięcia sprawy ustaleń. Ustalenia te Sąd Okręgowy uznaje za prawidłowe i przyjmuje za własne. Należy bowiem przywołać utrwalone stanowisko Sądu Najwyższego, zgodnie z którym w postępowaniu apelacyjnym nie wymaga się dokonywania ustaleń na podstawie dowodów przeprowadzonych we własnym zakresie oraz ich samodzielnej oceny, jeżeli sąd odwoławczy nie dostrzega potrzeby ponownienia dowodów dopuszczonych w postępowaniu pierwszoinstancyjnym oraz podziela ocenę ich wiarygodności wyrażoną przez sąd pierwszej instancji. Wówczas wystarczająca jest aprobata dla stanowiska przedstawionego w orzeczeniu sądu pierwszej instancji (zob. m.in. postanowienie SN z dnia 22 lipca 2010 r., sygn. I CSK 313/09, niepubl.; wyrok SN z dnia 16 lutego 2005 r., sygn. IV CK 526/04, niepubl.; wyrok SN z dnia 20 maja 2004 r., sygn. II CK 353/03, niepubl.). Sąd Okręgowy podziela przedstawiony pogląd.

Wobec postawienia zarówno w apelacji strony powodowej, jak i pozwanej zarzutów naruszenia prawa materialnego jak i procesowego zauważyć trzeba, że prawidłowość zastosowania lub wykładni prawa materialnego może być właściwie oceniona jedynie na kanwie niewadliwie ustalonej podstawy faktycznej rozstrzygnięcia. Skuteczne, zatem zgłoszenie zarzutu dotyczącego naruszenia prawa materialnego wchodzi zasadniczo w rachubę tylko wtedy, gdy ustalony przez sąd pierwszej instancji stan faktyczny, będący podstawą zaskarżonego wyroku, nie budzi zastrzeżeń (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 1997 r. II CKN 60/97 - OSNC 1997/9/128). Powyższe rodzi konieczność rozpoznania w pierwszym rzędzie zmierzających do zakwestionowania stanu faktycznego zarzutów naruszenia prawa procesowego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 1997 r. II CKN 18/97 - OSNC 1997/8/112).

Odnosząc się w pierwszej kolejności do naruszenia art. 278 k.p.c. przez odmowę uwzględnienia wniosku o powołanie biegłego geodety wskazać należy, że pełnomocnik wnioskodawcy wnosił o dopuszczenie tego dowodu w celu ustalenia strefy bezpieczeństwa oraz pasa eksploatacyjnego dla urządzeń, a nie w celu prawidłowego ustalenia w jakiej odległości od rurociągu przebiega światłowód. Ponadto przebieg rurociągu i kabla światłowodowego był zgodny z przebiegiem wskazanym w projekcie technicznym jednostadiowym, który był podstawą do wydania pozwolenia na budowę linii światłowodowej.

Wbrew zarzutom strony skarżącej, w rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o cały zgromadzony materiał dowodowy i w żaden sposób nie dopuścił się naruszenia dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c. Przeprowadzona przez tenże Sąd ocena materiału dowodowego jest w całości logiczna i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego, wszelkie zaś podniesione w tym zakresie zarzuty stanowią w istocie jedynie niczym nieuzasadnioną polemikę z prawidłowymi i nieobarczonymi jakimkolwiek błędem ustaleniami Sądu pierwszej instancji.

Przede wszystkim wskazać należy, że Sąd Rejonowy prawidłowo uznał za bezsporne fakty, że przez nieruchomość wnioskodawcy L. S. przebiegają urządzenia przesyłowe produktów naftowych, w postaci rurociągu i kabla światłowodowego, wchodzące w skład przedsiębiorstwa (...) S.A. w P., które to urządzenia przesyłowe zostały oddane do eksploatacji odpowiednio w dniu 1 sierpnia 1968 roku i w dniu 8 listopada 2000 roku. Natomiast co do pozostałych kwestii zostało przeprowadzone postępowanie dowodowe. Wobec tego zarzut skarżącego o błędzie w ustaleniach faktycznych wyrażającym się w uznaniu, za bezsporny jest przebieg infrastruktury przez działkę wnioskodawcy jest zupełnie niezrozumiały.

Nie można również podzielić zarzutu skarżącego, jakoby światłowód był odrębnym od rurociągu urządzeniem, a wnioski o zasiedzenie służebności gruntowej dotyczył dwóch odrębnych urządzeń: rurociągu wybudowanego w roku 1968 i kabla światłowodowego wybudowanego w roku 2000. Kabel światłowodowy musi być traktowany jako integralna część rurociągu i należy podzielić w tym zakresie argumenty przedstawione przez pełnomocnika (...). Biorąc pod uwagę doniosłą rolę, jaką w procesie tłoczenia ropy naftowej odgrywają światłowody oraz fakt, iż w świetle obecnie obowiązującego prawa rurociąg może funkcjonować wyłącznie w towarzystwie kabla światłowodowego, nie sposób przyjąć, iż kabel światłowodowy stanowi odrębne od rurociągu urządzenie służące wyłącznie świadczeniu przez (...) usług telekomunikacyjnych. Znacząca w tym zakresie jest również treść decyzji 29 lutego 1996 roku, nr (...) -29/96, w przedmiocie pozwolenia na budowę linii światłowodowej P.-K.-B., gdzie stwierdza się, iż kabel światłowodowy zapewni niezawodną łączność dyspozytorską i zdalny nadzór nad istniejącym rurociągiem. Ponadto z treści przepisów rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 21 listopada 2005 roku w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać bazy i stacje paliw płynnych, rurociągi przesyłowe dalekosiężne służące do transportu ropy naftowej i produktów naftowych i ich usytuowanie (Dz.U. z 2005 roku Nr 243, poz. 2063 z późn. zm.) jasno wynika, że linie oraz obiekty i urządzenia systemów łączności i nadzoru nad rurociągami są obiektami związanymi z rurociągami przesyłowymi dalekosiężnymi.

Bezzasadne są również twierdzenia skarżącego, jakoby pas eksploatacyjny wynosił 3 metry od osi rurociągu. Wskazać należy, że kabel światłowodowy miał być położony w odległości około 5 metrów od osi rurociągu, tj. w strefie ochronnej. Pasy bezpieczeństwa zmieniały się w przeciągu lat. We wniosku o pozwolenie na budowę jest mowa o 10 m. W roku 2005 pas bezpieczeństwa zmienił się na 16 m. Z kolei na dokumentach powykonawczych odległość pomiędzy kablem światłowodowym i rurociągiem wynosi 5 m.

Natomiast uczestnik od początku postępowania wskazywał, iż zarzut zasiedzenia obejmuje pas eksploatacyjny, stanowiący część strefy bezpieczeństwa o szerokości 5 metrów w każdą stronę od osi rurociągu. Pas technologiczny wynosi około 5 metrów w obie strony od osi rurociągu, a pas do konserwacji ma 3 metry od osi. Ponadto szerokość tego pasa w każdym przypadku powinna zostać ustalona indywidualnie, gdyż odległość rurociągu od kabla nie jest taka sama w każdym miejscu. Nadto przebieg urządzeń jest zgodny z przebiegiem zaznaczonym na mapie zasadniczej.

Odnosząc się do zarzutu, że kabel wbrew pozwoleniu na budowę nie został położony w pasie 5 m od osi rurociągu, wskazać należy, że powyższa okoliczność nie ma znaczenia w niniejszej sprawie, albowiem po pierwsze decyzja administracyjna jest prawomocna i nie została właściwie wzruszona na drodze postępowania administracyjnego, jak również dlatego, iż wnioskodawca, gdyby nawet doszło do położenia kabla w sposób niezgodny z decyzją, nie sprzeciwił się temu.

Oceniając podniesiony przez apelanta zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. jakoby Sąd Rejonowy nie uwzględnił dokumentów przedstawionych w sprawie, pozwalających na wykazanie, że upływ terminu zasiedzenia służebności przesyłu jeszcze nie upłynął, zważyć należy, że w istocie zarzut ten korelował z zarzutami naruszenia art. 172 k.c. w zw. z art. z art 305⁴ k.c. ponieważ opierały się one na tym samym twierdzeniu o niemożliwości doliczenia czasu posiadania służebności gruntowej odpowiadającej w swej treści służebności przesyłu wykonywanego przez poprzedników prawnych uczestnika.

W pierwszej kolejności należy przypomnieć, że w okresie poprzedzającym ustawowe uregulowanie służebności przesyłu wyrażano w orzecznictwie oraz w części piśmiennictwa zgodny pogląd, dopuszczający nabycie przez zasiedzenie, na podstawie art. 292 k.c. stosowanego w drodze analogii, służebności gruntowej odpowiadającej treści służebności przesyłu na rzecz przedsiębiorstwa przesyłowego (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2008 r., III CZP 89/08, OSNC 2008, nr 10, s. 8). Wyrażone w tej uchwale stanowisko znalazło poparcie w wielu orzeczeniach tworzących ukształtowaną już linię orzeczniczą (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2008 r., III CSK 73/08, OSNC 2008, nr 7-8, poz. 222 i z dnia 31 maja 2006 r., IV CSK 149/05, niepubl., z dnia 12 grudnia 2008 r., II CSK 389/08, niepubl. oraz postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 września 2006 r., II CSK 112/06, niepubl., z dnia 26 lipca 2012 r., II CSK 752/11, OSNC 2013, nr 1, z dnia 18 kwietnia 2012 r., V CSK 190/11, niepubl., oraz z dnia 6 lipca 2011 r., I CSK 157/11, OSNC-ZD 2012, nr B, poz. 45). Jej podsumowaniem jest uchwała z dnia 18 maja 2013 r., III CZP 18/13, (OSNC 2013, nr 12, poz. 139), gdzie Sąd Najwyższy wyraził również pogląd, zgodnie z którym okres występowania na nieruchomości stanu faktycznego, odpowiadającego treści służebności przesyłu przed wejściem w życie art. 305¹ -305⁴ k.c. podlega doliczeniu do czasu posiadania wymaganego do zasiedzenia tej służebności. Wskazując na różnice dwóch instytucji prawnych: służebności przesyłu (uregulowanej obecnie w art. 304¹ – 305⁴ k.c.) oraz służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu Sąd Najwyższy wskazał, że możliwość pełnego uwzględnienia okresu, w którym na nieruchomości istniał stan odpowiadający wykonywaniu służebności przesyłu, jest rozwiązaniem najlepiej odpowiadającym relacji pomiędzy tą służebnością, a służebnością gruntową o treści odpowiadającej służebności przesyłu. Przemawia za tym zarówno konstrukcja służebności przesyłu jak i cel jej wprowadzenia, czyli potwierdzenie i uporządkowanie wcześniejszego orzecznictwa, nie zaś wprowadzanie nowego rodzaju prawa rzeczowego. W konsekwencji, konstrukcja funkcjonująca do tej pory jedynie na podstawie orzecznictwa została bez istotnych zmian powtórzona w art. 305¹ -305⁴ k.c.

Brak jest podstaw do podzielenia zarzutu apelacji, w którym kwestionuje ona możliwość doliczenia posiadania służebności wykonywanego przez przedsiębiorstwo państwowe. W okolicznościach niniejszej sprawy niewątpliwie jest to, że grunt, przez który przebiegają urządzenia należał i należy do wnioskodawcy. Uczestnik, będący następcą prawnym Skarbu Państwa oraz państwowych osób prawnych może doliczyć do własnego okresu posiadania tego gruntu w zakresie niezbędnym do obsługi urządzeń przesyłowych, także okres posiadania wykonywanego przez jego poprzedników prawnych. Za dominujący w tym względzie należy bowiem uznać pogląd, że osoba prawna, która przed dniem 1 lutego 1989 roku, mając status państwowej osoby prawnej, nie mogła nabyć (także w drodze zasiedzenia) własności nieruchomości ani ograniczonych praw rzeczowych, może do okresu samoistnego posiadania wykonywanego po dniu 1 lutego 1989 roku doliczyć okres posiadania Skarbu Państwa sprzed tej daty. Stanowisko to wyrażone zostało w szczególności właśnie w odniesieniu do przedsiębiorstw energetycznych i innych przedsiębiorstw przesyłowych, które do dnia 1 lutego 1989 r. korzystały ze służebności przesyłu w ramach zarządu mieniem państwowym w imieniu i na rzecz Skarbu Państwa, a więc w istocie były dzierżycielami w rozumieniu art. 338 k.c., co uniemożliwiało im, podobnie jak art. 128 k.c., nabycie na swoją rzecz własności ani innych praw rzeczowych (por. między innymi postanowienia Sądu Najwyższego z dnia: 25 stycznia 2006 r. I CSK 11/05, Biul. SN 2006, nr 5, str. 11;

10 kwietnia 2008 r. IV CSK 21/08; 17 grudnia 2008 r. I CSK 171/08, OSNC 2010/1/15; 10 grudnia 2010 r., III CZP 108/10; 13 października 2011 r., V CSK 502/10, nie publ. oraz wyroki z dnia 8 czerwca 2005 r. V CSK 680/04; 31 maja 2006 r. IV CSK 149/05 oraz z 14 października 2011 roku, III CSK 251/10).

Jednocześnie wskazać należy, że decyzja wojewody wydana w oparciu o art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 29.09.1990 r. o zmianie ustawy o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości, może być uznana jako dokument stwierdzający, że doszło do przeniesienia własności nieruchomości, której decyzja dotyczyła. Państwowa osoba prawna, która do dnia 5 grudnia 1990r. wykonywała zarząd operatywny mieniem państwowym i z tym dniem, już jako posiadacz nieruchomości, została uwłaszczona, może zatem wykazać przejście posiadania nieruchomości ze Skarbu Państwa na nią samą lub jej poprzednika prawnego decyzją wydaną na podstawie art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 20.09.1990 r.

Uczestnik przedstawił taką decyzję. Jednocześnie przedstawił wypis aktu notarialnego z którego wynika, iż w dniu 18 grudnia 1998 roku został zawarty akt przekształcenia państwowego Przedsiębiorstwa (...) w jednoosobową Spółkę Skarbu Państwa pod nazwą Przedsiębiorstwa (...) Spółka Akcyjna w siedzibą w P.. Nieuzasadniony jest zatem zarzut dotyczący nie przedstawiona żadnego dokumentu dotyczącego przeniesienia posiadania.

Zważyć bowiem, że stosownie do treści art. 176 § 1 k.c. doliczenie okresu posiadania poprzednika dopuszczalne jest jeżeli podczas biegu zasiedzenia nastąpiło przeniesienie posiadania. Przepis ten ma brzmienie uniwersalne i dotyczy doliczenia okresu posiadania poprzednika w odniesieniu do wszystkich przypadków. Zgodnie bowiem z zasadą jednolitego funduszu własności państwowej (art. 128 k.c.) do 1 lutego 1989 roku przedsiębiorstwa państwowe, choć miały samodzielność prawną względem Skarbu Państwa (były osobami prawnymi), to zarządzały mieniem państwowym w imieniu i na rzecz Skarbu Państwa. Teoria ta obejmowała też posiadanie, a w konsekwencji to Skarb Państwa należało uznać za posiadacza nieruchomości w zakresie odpowiadającym treści służebności przesyłu, podczas gdy przedsiębiorstwo państwowe było tylko dzierżycielem. Zgodnie zatem z art. 176 § 1 k.c. przedsiębiorca może doliczyć do swojego (i swoich poprzedników prawnych) okresu posiadania okres posiadania Skarbu Państwa, (jako poprzednika w posiadaniu).

Wobec tego należało uznać, że przeniesienie własności nastąpiło poprzez dokonanie z mocy prawa uwłaszczenia przedsiębiorstwa państwowego z dniem 5 grudnia 1990r. na majątku państwowym, będącym w ich dotychczasowym zarządzie, na mocy ustawy z dnia 29 września 1990r. o zmianie ustawy o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości (Dz.U. Nr 79, poz. 464). Spowodowało to, że poprzednik prawny (...) S.A. w P. stał się użytkownikiem wieczystym gruntów będących w jego dotychczasowym zarządzie oraz właścicielem usytuowanych na nich budynków i budowli oraz urządzeń do przesyłania ropy, wchodzących w skład przedsiębiorstwa (art.49 k.c.). Jednocześnie wszedł w posiadanie służebności gruntowych, samoistnie posiadanych dotychczas przez Skarb Państwa. W dniu 18 grudnia 1998r. został zawarty akt przekształcenia Przedsiębiorstwa (...) w jednoosobową Spółkę Skarbu Państwa pod nazwą Przedsiębiorstwa (...) Spółka Akcyjna. Z chwilą wybudowania rurociągu zostały połączone z siecią, w tym stacjami pomp zarządzanymi przez uczestnika postępowania i jego poprzednika prawnego i od tego czasu były przez to przedsiębiorstwo cały czas utrzymywane, konserwowane i eksploatowane. Za pośrednictwem rurociągów od chwili ich pobudowania i połączenia z siecią, przesyłana była ropa i produkty ropopochodne. Pracownicy dokonywali okresowych przeglądów i wykonywali czynności konserwacyjne. W tych okolicznościach, poczynając od dnia wybudowania rurociągów istniał stan faktyczny prowadzący do nabycia w wyniku zasiedzenia przez Skarb Państwa służebności odpowiadającej treści służebności przesyłu.

Wobec tego zostały spełnione wszystkie przesłanki do uwzględnienia podniesionego przez (...) zarzutu zasiedzenia służebności gruntowej odpowiadającej treści służebności przesyłu, na nieruchomości położonej w miejscowości U., gm. Ł., oznaczonych jako działki nr (...). Jednocześnie wbrew twierdzeniom apelującego, Sąd Rejonowy był uprawniony do badania tej kwestii wobec podniesionego zarzutu zasiedzenia przez uczestnika postępowania.

Nie było przy tym istotne precyzyjne wskazanie daty zasiedzenia, jakkolwiek w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia Sąd Rejonowy wskazał, że zasiedzenie to biegnie co najmniej od 1968 roku. Zajęcie bowiem cudzej

nieruchomości i umieszczenie niej urządzeń przesyłowych odbyło się bez uzyskania tytułu prawnego, co jest równoznaczne z posiadaniem służebności w złej wierze. Zła wiara w kontekście art. 172 par. 2 kc w brzmieniu pierwotnym skutkuje przyjęciem dwudziestoletniego terminu zasiedzenia, którego bieg skończył się w dniu 1 sierpnia 1988 roku.

Takie określenie daty zasiedzenia w niniejszej sprawie należy uznać za wystarczające, bowiem pozwala na stwierdzenie, że okres zasiedzenia upłynął przed złożeniem wniosku w niniejszej sprawie.

Stosownie do art. 175 k.c. w związku z art. 123 § 1 k.c. instalacja kabla światłowodowego w żadnym wypadku nie mogła być potraktowana jako przerywająca bieg zasiedzenia. Ponadto zwrócić należy uwagę, iż światłowód został zainstalowany po upływie nieprzerwanego terminu zasiedzenia służebności przesyłu. Tak więc (...), jako następca prawny Skarbu Państwa legitymował się prawem do posadowienia urządzenia modernizującego rurociąg, którym niewątpliwie był kabel światłowodowy, bez którego, z uwagi na obowiązujące przepisy prawne, rurociąg nie może funkcjonować. Nadto w sprawie nie mamy do czynienia z zasiedzeniem prawa własności gruntu obejmującego konkretny pas- bezpieczeństwa czy też eksploatacyjny ale z zasiedzeniem prawa służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu.

Natomiast wnioskodawca nie podejmował w czasie biegu zasiedzenia wobec (...) jakichkolwiek czynności zmierzających bezpośrednio do przerwania biegu zasiedzenia. Światłowód został zainstalowany po upływie nieprzerwanego terminu zasiedzenia służebności przesyłu. Tak więc w ocenie Sądu (...), jako następca prawny Skarbu Państwa legitymował się prawem do posadowienia urządzenia modernizującego rurociąg, którym niewątpliwie był kabel światłowodowy, bez którego, z uwagi na obowiązujące przepisy prawne, rurociąg nie może funkcjonować.

Jednocześnie prawidłowo Sąd Rejonowy uznał, że gdyby nie podzielić powyższej argumentacji, to wskazać należy iż kabel światłowodowy posadowiony równoległe do rurociągu został legalnie w oparciu o ostateczną decyzję z dnia 29 lutego 1996 roku (nr (...) -29/96) w przedmiocie pozwolenia na budowę linii światłowodowej P. – K. - B.. Dodatkowo (...) wystąpił do ówczesnego właściciela nieruchomości o zgodę na zajęcie części gruntów na czas budowy oraz o wyrażenie zgody na wstęp na nieruchomość w celu konserwacji i remontu kabla transmisyjnego trybie art. 70 ust.1 ustawy z dnia 29 kwietnia 1985r. o gospodarce gruntami i wywłaszczeniu nieruchomości (Dz. U. Nr 22, poz. 99 z późn.). Z kolei umowa, której zawarcie tworzyło tytuł prawny do założenia na nieruchomości urządzeń przesyłowych i zwalniało z konieczności uzyskania decyzji na podstawie art. 75 ust. 1 i 3 u.g.g. nie wymagała żadnej szczególnej formy. Gdyby kwestia ta pozostawała sporna, to w postępowaniu administracyjnym należałoby ją potraktować, jako zagadnienie wstępne dla decyzji, do wydania której zmierza organ administracji. Jeśli strona zakończonego postępowania administracyjnego uzyskała decyzję administracyjną legitymującą jakieś podjęte przez nią następnie działania, to decyzja ta korzysta z domniemania legalności, co do wszystkich przesłanek istotnych dla jej treści, póki nie zostanie wzruszona na właściwej drodze. Uczestnik uzyskał tytuł prawny do korzystania z nieruchomości wnioskodawcy do posadowienia na nich urządzeń przesyłowych, mający podstawę w umowie użyczenia czy umowie zbliżonej do użyczenia, i uważał, że jest związany taką umową, a do działań, które podejmował na nieruchomościach wnioskodawcy zmierzających do utrzymania we właściwym stanie posadowionych tam urządzeń czuł się legitymowany ze względu na łączący stosunek prawny i w wykonaniu uprawnień, które na jego podstawie uzyskał.

Mając na uwadze powyższe apelacja okazała się w całości pozbawiona uzasadnionych podstaw i jako taka podlega oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono w punkcie 2. postanowienia na podstawie art. 520 §1 k.p.c., jako że w niniejszej sprawie nie zachodzą żadne okoliczności, które uzasadniałyby odstąpienie od podstawowej zasady rozliczenia kosztów postępowania nieprocesowego.